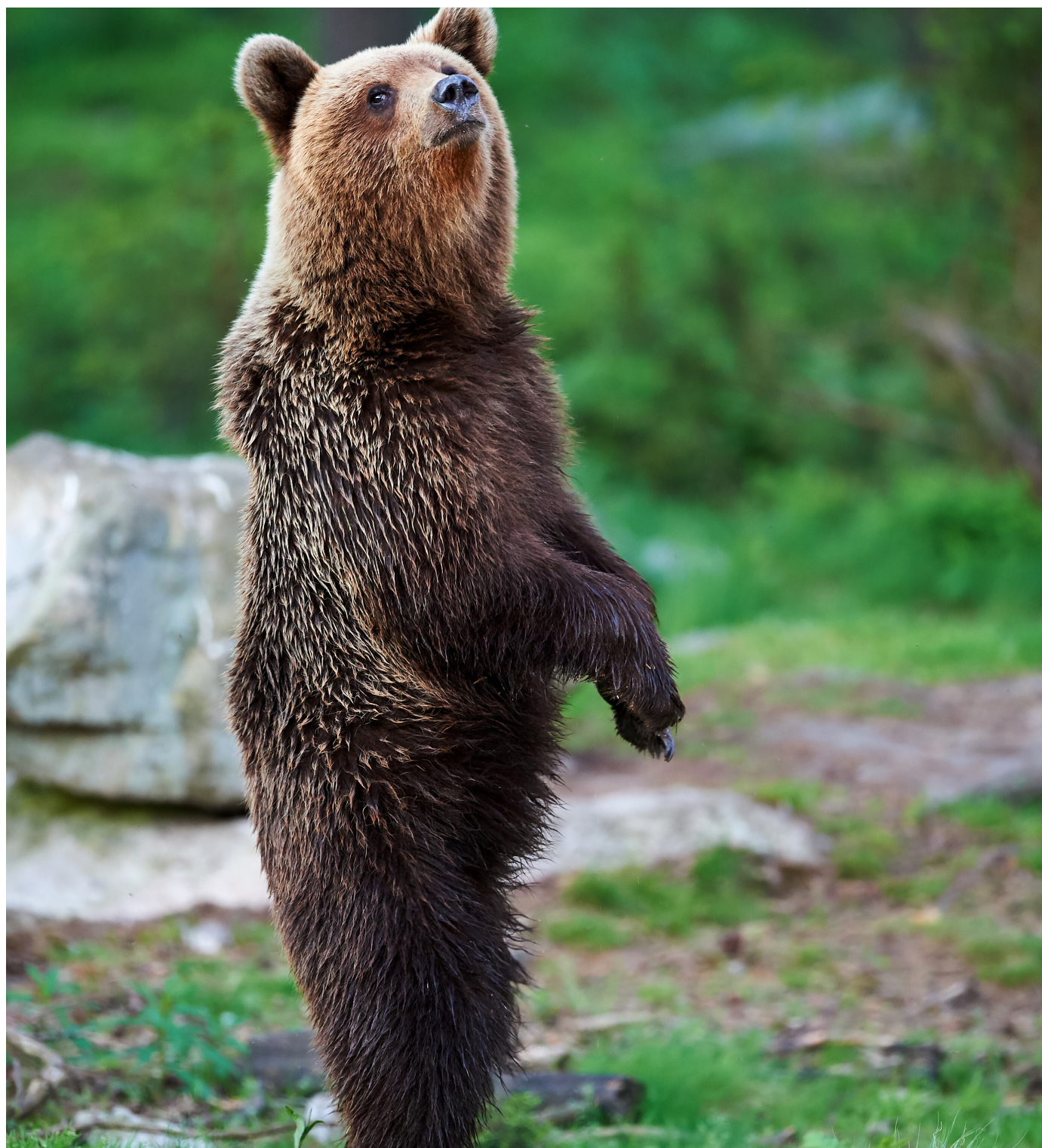

JURIDISCHE NIEUWSBRIEF: VERSCHIJNT DRIEMAANDELIJKS

29E JAAR - N° 110

MAART 2020

AFGIFTEKANTOOR BRUSSEL V

© IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE

PROCEDURE: BELASTINGBETALERS GAAN EEN SOMBERE TOEKOMST

U hebt het eerste exemplaar van de nieuwe uitgave van IDEFISC in uw bezit.

Reeds sinds 1992 brengen wij driemaandelijk een overzicht van juridische informatie. In de loop der tijd is het verder ontwikkeld en we vonden dat deze uitgave het meer dan verdient om in kleur te worden gedrukt, met illustraties en een gloednieuwe lay-out.

We hopen dat het onze lezers tevreden zal stellen. Maar natuurlijk blijft de rode draad behouden. Het doel is om betrouwbare en gemakkelijk leesbare juridische informatie te verstrekken, met name op fiscaal gebied, over onderwerpen die voor de meeste belastingplichtigen van belang zijn. Het gaat er ook om een toon aan te houden die, in alle objectiviteit, gericht is op hun verdediging ten opzichte van gezagsvoerders.

Deze verdediging is des te noodzakelijker omdat er vandaag de dag geen reden is om optimistisch te zijn over de toekomst van de belastingmaatregelen voor diegenen die werken en sparen. Het enorme, ongecontroleerde begrotingstekort, het gebrek aan bereidheid om echt te bezuinigen en een algemeen klimaat van het sturen van de publieke opinie om onophoudelijk uitgaven te vorderen, doen vrezen voor belangrijke nieuwe belastingen in de komende maanden. Dit is ongetwijfeld een van de redenen voor de huidige regeringscrisis: afgezien van de ruzies van de gemeenschap zijn sommige partijen zeer terughoudend om een regering in te treden die de belastingen nog meer zal verhogen, om de Europese Unie nog meer te financieren, om het begrotingstekort te verminderen en om wat algemeen de "energietransitie" wordt genoemd, in een klimaat van gezondheidscrisis te organiseren.

Tot nu toe zijn deze nieuwe belastingen nog niet gestemd, juist omdat er geen regering is om een echte begroting te maken. Maar het valt te vrezen dat dit uitstel van korte duur zal zijn en dat de verbeelding er meer dan ooit nodig zal zijn om de last van de nieuwe belastingdruk zoveel mogelijk te verlichten.

DE KLAUWEN VAN DE BEER

De ongelikte beer

WAAROM STUREN WE GELD NAAR BELASTINGPARADIJZEN?

Nagenoeg de hele pers is verbaasd en aangegrepen over het feit dat aanzienlijke bedragen - er wordt gesproken over 172 miljard euro - door Belgische bedrijven naar belastingparadijzen worden gestuurd. Dit cijfer komt uit de aangiften van deze bedrijven zelf, wat lijkt aan te tonen dat het hier voor het grootste deel niet om belastingfraude gaat.

Aan de andere kant is het zo dat bedrijven natuurlijk liever geld sturen naar landen met lage belastingen dan naar landen waar ze, zoals in België, het slachtoffer zijn van een echte fiscale hype.

Het is moeilijk te begrijpen waarom zij hier de schuld van krijgen, aangezien de uitgevoerde transacties a priori legaal zijn.

Het zou heuglijk zijn voor België als buitenlandse bedrijven veel geld naar België zouden sturen om in ons land te investeren. Helaas is het tegenovergestelde het geval, met name vanwege de bijna volledige ontmanteling van het systeem van de notionele interest. Deze was verre van perfect, en het zou veel beter zijn geweest om de belastingen voor alle bedrijven te verlagen dan om bedrijven met veel eigen vermogen te bevoordelen. Maar de Belgische belastinghervorming, die had kunnen dienen om buitenlandse investeringen aan te trekken, is volledig mislukt. De filosofie erachter was namelijk om het belastingtarief te verlagen, zonder de belasting zelf te verlagen, door te voorzien in een reeks maatregelen die de belastingdruk juist verhoogden.

Onze regeringen moeten leren dat investeringen altijd bij voorkeur worden gedaan in landen met de laagste belastingen. Anders, zoals we kunnen zien, gaat het geld ergens anders heen ...

PAGINA 2

EDITORIAL

Procedure: de verkeerde keuze - De strafrechter is nu als enige bevoegd in het geval van een strafrechtelijke procedure wegens belastingfraude

PAGINA 3

COUPS DE GRIFFE DE L'OURS

Vertrouw nooit op politieke beloften. De hervorming van de vennootschapsbelasting heeft dit opnieuw aangetoond.

PAGINA 5

BUITENLANDSE ONDERNEMING EN BELASTINGEN IN BELGIË

Kan een buitenlandse onderneming diensten verlenen in België zonder in België te worden belast? Het Hof van Beroep te Antwerpen spreekt zich uit.

PAGINA 7

AFSCHAFFING VANGUNSTIG BELASTINGREGIME VOOR LIJFRENTES IN WALLONIË

Het Waalse parlement maakt een einde aan het verlaagde tarief voor het inschrijvingsgeld van 6% voor de verkoop op lijfrente.

PAGINA 8

GESPLITSTE AANKOOP: VERANDERING IN HET PERSPECTIEF VAN DE FEDERALE OVERHEID

Wijziging van de administratieve positie met betrekking tot gesplitste aankoop voorafgegaan door een schenking door de vruchtgebruiker ten gunste van de blote eigenaar.

PAGINA 12

DIVIDEND VAN FRANSE OORSPRONG: VERBOD OP DUBBELE BELASTING

Het Hof van Beroep te Antwerpen bevestigt dat België een minimum forfaitair bedrag aan buitenlandse belastingen moet aanrekenen.

PAGINA 13

SCHENKING VAN EEN LEVENSVERZEKERING: EFFECTIVITEIT AFHANKELIJK VAN DE REGIO?

Wat gebeurt er met de successierechten voor het kind-begiftigde op de verzekeringsuitkering die hem/haar wordt toegekend bij het overlijden van de ouderschenker?

PAGINA 16

DE RECHTSSTAAT IS NIET (HELEMAAL) DOOD

Het Hof van Cassatie verplicht het Hof van Beroep te Antwerpen om de rechtspersoonlijkheid van een onderneming te onderzoeken indien er geen sprake is van een simulatie.

PAGINA 17

BUITENLANDSE LEVENSVERZEKERING: GEEN BOETE VOOR AANGIFTE NA ONTDEKKING!

Geen boete in geval van aangifte na ontdekking, omdat er geen sprake is van verzuim van de erfgenamen.

PAGINA 18

BUITENLANDSE BANKREKENING: GEEN BOETE VOOR AANGIFTE NA ONTDEKKING!

Geen boete in geval van niet-aangifte te goeder trouw en buiten de controle van de erfgenamen.

BUITENLANDSE FIRMA EN BELASTBAARHEID IN BELGIË

Angélique PUGLISI

Arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 12 februari 2019 (rolnr. 2017/AR/1301)

1. Een buitenlandse situatie zoals die van een buitenlandse onderneming die diensten verleent (bijvoorbeeld computerdiensten) op het grondgebied van een ander land moet worden onderzocht in het licht van eventuele verdragen ter voorkoming van dubbele belastingheffing die tussen twee landen van toepassing zijn.

Deze verdragen bepalen welke staat (de staat van de vestiging van de onderneming of de staat van de inkomstenbron) de bevoegdheid heeft om belasting te heffen. De meeste van de met België gesloten verdragen ter voorkoming van dubbele belasting bepalen dat een buitenlandse dienstverlener, die een vaste inrichting in België heeft in de zin van dat verdrag, in België mag worden belast. Effectieve belastingheffing vindt dan alleen plaats in België als de buitenlandse vennootschap een vaste inrichting in België heeft volgens de Belgische belastingwetgeving.

2. In het kader van verdragen ter voorkoming van dubbele belastingheffing wordt over het algemeen een onderscheid gemaakt tussen de "materiële" vaste inrichting -

en de "persoonlijke" vaste inrichting.

Een "materiële" vaste inrichting wordt in het algemeen gedefinieerd als een vaste bedrijfsvestiging (bedrijfsruimte of een kantoor), dat wil zeggen een plaats waar de activiteiten van de onderneming daadwerkelijk worden uitgeoefend. Een "persoonlijke" vaste inrichting in de zin van de verdragen wordt in het algemeen als volgt gedefinieerd: "een persoon, niet zijnde een onafhankelijke vertegenwoordiger, die in de andere verdragsluitende Staat verblijft en die een machtiging bezit om namens de onderneming in de andere verdragsluitende Staat overeenkomsten af te sluiten voor de buitenlandse onderneming".

3. Een vaste inrichting in de zin van het Wetboek van de inkomstenbelastingen is aanwezig wanneer de buitenlandse onderneming in België "diensten verricht, voor dezelfde of aanverwante projecten, door een of meer natuurlijke personen die in België aanwezig zijn en dergelijke diensten verrichten gedurende een periode of perioden die in totaal meer dan 30 dagen per periode van twaalf maanden bedragen".

4. Het Hof van Beroep van Antwerpen heeft zich onlangs moeten buigen over de kwestie van de plaats van belastingheffing van een buitenlandse onderneming in het specifieke geval van een Luxemburgse onderneming die IT-diensten verleent bij de klant in België (Antwerpen, 12 februari 2019, 2017/AR/1301).

In het onderhavige geval, dat aan het oordeel van het Hof van Beroep is onderworpen, heeft de Luxemburgse vennootschap haar diensten in België verleend via haar bedrijfsleider, in de lokalen van de klant (deze laatste is verspreid over een hoofdgebouw en in andere -

afdelingen), gedurende gemiddeld 200 dagen per jaar, dit gedurende drieopeenvolgende jaren.

Wat betreft het argument van de belastingdienst dat de Luxemburgse vennootschap een fysieke vaste inrichting in België had, was het Hof niet overtuigd. Volgens het Hof kan uit de door de fiscus aangevoerde documenten niet worden afgeleid dat de bedrijfsleider zijn activiteiten in België daadwerkelijk op permanente basis heeft uitgeoefend, ook al was hij aanwezig in een van de Belgische afdelingen van de klant.

"Bij gebrek aan overtuigend bewijs van een vaste inrichting in België heeft het Hof geoordeeld dat België niet bevoegd is om de Luxemburgse vennootschap te belasten voor niet-ingezetenen."

Volgens de Rekenkamer zou er geen sprake kunnen zijn van een permanente aanwezigheid als de bedrijfsleider zich op verschillende locaties tussen de afdelingen zou verplaatsen.

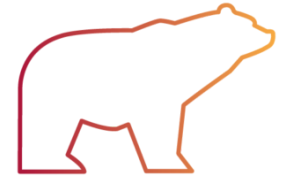
Wat de persoonlijke vaste inrichting betreft, was het Hof van oordeel dat de belastingdienst niet had aangetoond dat de beheerder in de betrokken belastingjaren gewoonlijk gebruik had gemaakt van de bevoegdheid om overeenkomsten te sluiten. Zij was van mening dat de niet-ondertekende aankooporders en verklaringen van diensten van de belastingdienst niet alleen volstonden om het bestaan van een persoonlijke vaste inrichting aan te tonen.

Bij gebrek aan overtuigend bewijs van een vaste inrichting in België heeft het Hof geoordeeld dat België niet bevoegd is om de Luxemburgse vennootschap voor niet-ingezetene belastingdoeleinden te belasten op basis van de winst die via de bedrijfsleider wordt gemaakt.

5. Men kan alleen maar instemmen met de redenering van het Hof van Beroep te Antwerpen in dit arrest van 12 februari 2019. De bewijslast voor het bestaan van een vaste inrichting in België ligt bij de belastingdienst. De beoordeling van deze bewijslast moet zorgvuldig gebeuren, zowel met betrekking tot de criteria in de toepasselijke dubbelbelastingverdragen als met betrekking tot de Belgische fiscale wetgeving.

Dit arrest is essentieel omdat het bevestigt dat een vennootschap, zelfs een eenmanszaak, zich in het buitenland kan vestigen en diensten kan verlenen in België zonder dat de Belgische Staat een fiscale bevoegdheid heeft. Wij kunnen deze regeling voor u analyseren en aanpassen aan uw behoeften.

AFSCHAFFING VAN HET GUNSTIGE BELASTINGREGIME VOOR LIJFRENTES IN WALLONIË

Chloé BINNEMANS

Het Waalse parlement heeft bij decreet van 19 december 2019 besloten een einde te maken aan de bijzondere regeling die van toepassing is op de verkoop op lijfrentes in het Waalse Gewest.

Tot die tijd voorzag dit gunstige belastingregime in een verlaagd tarief voor registratierechten van 6% "voor verkopen op lijfrente, die betrekking hebben op de verkoop van een woning die sinds ten minste 5 jaar de hoofdverblijfplaats van de verkoper is en die in een authentieke akte is vastgelegd".

Het decreet houdende de ontvangstenbegroting van het Waals Gewest voor het begrotingsjaar 2020 voorziet nu in de afschaffing van dit "verlaagd tarief" van 6% ten voordele van het "gewone tarief" van 12,5%.

Deze maatregel is op 1 januari 2020 van kracht geworden en is van toepassing op alle authentieke akten waarin een verkoop op lijfrente is vastgelegd die vanaf 1 januari 2020 is afgesloten.

Om geen afbreuk te doen aan kandidaten die al een verkoop op lijfrente hebben

gedaan door middel van een besloten verkoopovereenkomst voordat de hervorming werd bepaald dat het verlaagde tarief van 6% zou worden gehandhaafd voor verkopen die "bij akte onderhands zijn geregistreerd en vóór 21 december 2019 een vastgestelde datum in de zin van artikel 1328 van het Burgerlijk Wetboek hebben meegekregen".

Onderhandse akten hebben een "vastgestelde datum" in de zin van artikel 1328 van het Burgerlijk Wetboek "van de dag waarop zij zijn geregistreerd, [...]".

De registratie geeft de belastingdienst dus de garantie dat het document niet van achterhaalde datum is. Bijgevolg zullen personen die zich bezighouden met een verkoop op lijfrente door de ondertekening van een voorlopige verkoopovereenkomst die vóór de hervorming is gesloten, nog steeds kunnen profiteren van het gunstige belastingregime, op voorwaarde dat de voorlopige verkoopovereenkomst vóór 21 december is geregistreerd.

Wat de verkoop op lijfrente betreft, blijft het tarief van de registratierechten 10% in het Vlaamse Gewest en 12,5% in het Brusselse Gewest.

GESPLITSTE AANKOOP : AANPASSING VAN HET STANDPUNT VAN DE FEDERALE OVERHEIDSDIENST

Mélanie DAUBE

De klassieke transactie die bekend staat als "gesplitste aankoop", in vruchtgebruik voor de ouders, en naakte eigendom voor de kinderen, is de laatste 5 jaar veel besproken.

De sleutel van de vraag is vervat in artikel 9 van het Wetboek der successierechten, en de tegenhanger ervan in het Vlaamse Gewest, onder artikel 2.7.1.0.7 van het Vlaamse Wetboek der belastingen.

Deze artikelen bevatten een specifieke "antimisbruik"-bepaling, die inhoudt dat

wordt verondersteld dat de gesplitste verwerving van een roerend of onroerend goed, in vruchtgebruik door een familielid en in blote eigendom door zijn opvolger, voor fiscale doeleinden een door de vruchtgebruiker ten gunste van de blote eigenaar toegekende vrijheidverhult, die betrekking heeft op het gehele aldus in volle eigendom verworven onroerend goed. Deze "fictie" maakt de transactie belastbaar, als een fictieve erfenis, voor de rechten van de vruchtgebruiker

van de erfopvolging, bij het overlijden van de vruchtgebruiker. De bepaling gaat dus uit van de veronderstelling dat de blote eigenaar de prijs van het door hem verworven blote eigendom niet heeft betaald.

Deze specifieke fictie komt voort uit een wet van 1919 en is van meet af aan als weerlegbaar bestempeld, wat betekent dat ze kan worden teruggedraaid. Het is duidelijk dat de blote eigenaar de maatregel niet kan weerleggen door simpelweg te beweren dat hij de prijs voor de door hem verworven blote eigendom zou hebben betaald, maar hij moet natuurlijk wel overleggen dat hij vóór de verwerving, over de nodige middelen beschikte om zijn aandeel te financieren, maar ook dat hij die middelen aan de betaling van de prijs toekende.

De fiscus had altijd aanvaard dat dergelijk bewijs van het tegendeel door de blote eigenaar kon worden geleverd door middel van een voorafgaande schenking van de nodige fondsen ten gunste van hem door de vruchtgebruiker. Of een dergelijke schenking al dan niet in de vorm van een authentieke akte is gedaan, is van weinig belang, mits de schenking kan profiteren van de voorwaarde van anterioriteit, d.w.z. dat de schenking is gedaan vóór de notariële akte.

Het was dan ook verrassend om in een federale omgangsbrief van 19 juli 2012 te lezen dat de gesplitste aankooptransactie a priori moest worden beschouwd als een "fiscaal misbruik", omdat een dergelijke transactie zou worden verondersteld in strijd te zijn met artikel 9 van het Wetboek der

successierechten. Deze verklaring werd geschrapt toen de omgangsbrief van 2012 werd ingetrokken en vervangen door de omgangsbrief van 10 april 2013. Deze terugkeer naar de reden van de administratie werd echter te snel toegejuicht.

De Federale Belastingadministratie heeft immers snel een administratieve beslissing van 19 april 2013 gepubliceerd, waarin zij specificerde dat het toelaatbare bewijs van het tegendeel, dat de belastingplichtige zou kunnen aanvoeren om de specifieke "antimisbruik"-bepaling te weerleggen, niet langer kon bestaan uit een voorafgaande schenking door de koper van het vruchtgebruik aan de toekomstige koper van de naakte eigendom, van de fondsen die nodig zijn om zijn aandeel in de verwerving te financieren. Het maakt niet uit of de schenking is geregistreerd of niet. Dit administratieve besluit is van toepassing op handelingen die vanaf 1 september 2013 worden verricht.

Het administratieve standpunt van 2013 is in strijd met de betreffende wettekst. Artikel 9 van het Wetboek der Successierechten heeft namelijk niet tot doel het bestaan van een eerdere schenking (in een transparante veronderstelling) tegen te gaan, maar wel de vermoming van een schenking in de vorm van een gesplitste aankooptransactie. De beslissing van 19 april 2013 gaat uit van verwarring: het bestaan van een voorafgaande schenking houdt geenszins een vermoming in, aangezien het per definitie schijnbaar is, en zelfs door de blote eigenaar wordt ingeroepen, om het vermoeden in de specifieke bepaling van artikel 9 van het Wetboek der Successierechten te weerleggen. Er kan ook worden opgemerkt dat het betwisten van een eventuele bevrijdende werking op het bestaan van een voorafgaande schenking kan leiden tot een effectieve dubbele belastingheffing ten aanzien van de blote eigenaar, die in theorie de registratierechten op de schenking waarop hij zich beroept, zou hebben overgenomen, maar na het overlijden van de vruchtgebruiker-schenker nog steeds de successierechten zou moeten overnemen.

Het is ongetwijfeld deze situatie die de belastingadministratie ertoe heeft gebracht haar standpunt te herzien, door middel van een nieuw besluit van 18 juli 2013, aan het einde waarvan leek te worden aanvaard dat een voorafgaande schenking van de middelen die nodig zijn voor de aankoop van de naakte eigendom, verleend door de koper in vruchtgebruik, aan de koper in blote eigendom, ongeschikt is om het vermoeden van artikel 9 van het Wetboek der Successierechten te weerleggen, tenzij de schenking is geregistreerd, of indien wordt aangetoond dat de schenker vrijelijk over de geschonken middelen kon beschikken (d.w.z. dat de schenking niet specifiek werd gedaan om de aankoop van de blote eigendom mogelijk te maken). In dit verband moet worden opgemerkt dat de federale overheid geen criteria voor dit tweede tegenbewijs heeft verstrekt aan de hand waarvan kan worden beoordeeld wanneer kan worden gesteld dat de schenker vrijelijk over de geschonken middelen kon beschikken (zoals het verschil tussen het bedrag van de schenking en de prijs van de blote eigendom, of het tijdsverloop tussen de schenking en de aankoop, enz.)

Bijgevolg wordt in het Waalse en het Brusselse Gewest, waarvoor de beslissingen van de Federale Belastingdienst hun juridische waarde behouden, sinds 1 september 2013 en tot nu toe overwogen dat een schenking voorafgaand aan de gesplitste verwerving als bewijs van het tegendeel kan worden toegelaten, zodat een gesplitste aankooptransactie niet onderworpen is aan successierechten, maar slechts in 2 hypothesen: hetzij indien de schenking onderworpen is geweest aan een registratieplicht, hetzij indien de begunstigde van dezelfde schenking kan aantonen dat hij vrijelijkover de geschonken middelen kon beschikken.

Vlabel, dat sinds 1 januari 2015 bevoegd is voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, heeft vervolgens bij verschillende besluiten, waarvan de eerste dateert van juli 2015, het bovengenoemde federale standpunt op restrictieve wijze "omgezet" in zijn reglementair arsenaal.

Daarmee heeft Vlabel ook zijn werkterrein uitgebreid. Sinds 21 maart 2016 is het standpunt van Vlabel immers ook van toepassing op gesplitste registraties van effecten- en geldbeleggingen. Dit geldt voor registraties in vruchtgebruik en naakte eigendom vanaf 1 juni 2016.

Sinds 2015 werd dus geoordeeld dat in het Vlaamse Gewest een voorafgaande schenking van middelen, die door de koper in vruchtgebruik aan de koper in blote eigendom werd toegekend, geen geldige reden was om het bewijs van het tegendeel te leveren zodat de fictie van artikel 2.7.1.0.7 van het Vlaamse belastingwetboek alleen kan worden weerlegd als de schenking wordt geregistreerd en deze registratie vóór de gesplitste registratie wordt uitgevoerd. De mogelijkheid om aan te tonen dat de blote eigenaar vrijelijk over de geschonken middelen kon beschikken, werd ook toegelaten, maar opnieuw zonder veel rechtszekerheid, aangezien de Vlaamse fiscus ook in dat opzicht geen beoordelingscriteria aangaf.

Op 12 juni 2018 heeft de Raad van State het standpunt van Vlabel nietig verklaard. De Raad van State bepaalt, na de historische doelstelling van artikel 9 van het Wetboek der Successierechten in herinnering te hebben gebracht, zoals hierboven samengevat, dat er slechts sprake kan zijn van verholde vrijheid als

de verarming van de koper in vruchtgebruik en de verrijking van de koper in blote eigendom gelijktijdig plaatsvindt met de verwerving, of de registratie. Volgens de Raad van State vereisen noch de wetgeving, noch de voorbereidende werkzaamheden van de wet de registratie van de voorafgaande schenking om geldig te zijn als tegenbewijs voor de fictie van een nalatenschap die in hetzelfde artikel 9 is opgenomen. Daarom is de manier waarop de naakte eigenaar de fondsen ontving die bedoeld waren voor de aankoop van de naakte eigendom niet relevant. De enige voorwaarde die de tekst stelt, is dat de middelen vóór de verwerving, of registratie, splitsing, in blote eigendom aan de koper ter beschikking moeten zijn gesteld. Naar aanleiding van dit besluit heeft Vlabel in een besluit van 15 juni 2018 gepreciseerd dat zijn diensten het vernietigde standpunt niet langer zouden toepassen in toekomstige zaken die zij zouden moeten behandelen, en dat belastingplichtigen die op grond van een dergelijk standpunt worden belast, een klacht kunnen indienen binnen de wettelijke termijn van 3 maanden na de datum van verzending van de belastingaankondiging. Sinds de beslissing van de Raad van State van 12 juni 2018 kan in het Vlaamse Gewest een voorafgaande schenking van middelen die door de koper in vruchtgebruik aan de koper in blote eigendom worden toegekend, de fictie van artikel 2.7.1.0.7

van het Vlaamse belastingwetboek, ongeacht of de schenking al dan niet geregistreerd is (en dus onderworpen is aan de schenkingsrechten), weerleggen. Deze beslissing had tot nu toe alleen betrekking op het standpunt van Vlabel en stond de toepassing van het standpunt van de federale belastingadministratie niet in de weg (die bleef dus van toepassing op de erfopvolging van personen die in het Waalse Gewest en het Brusselse Gewest wonen).

Het is in deze context dat het federale besluit van 23 september 2019 werd uitgevaardigd, waarbij de federale overheid haar visie op de voorwaarden waaraan een voorafgaande schenking moet voldoen, wijzigde om de fictie van artikel 9 van het Wetboek der Successierechten te ondervangen. De Federale overheid bevestigt ook dat het niet langer vereist is dat de schenking bij authentieke akte wordt gedaan, noch dat er registratiekosten aan verbonden zijn.

Verrassend genoeg staat in de Franse versie van de tekst dat een dergelijk bewijs van het tegendeel alleen wordt geleverd als de schenking een bepaalde datum heeft vóór de verkrijging van de blote eigendom. Artikel 1328 van het Burgerlijk Wetboek bevat de 3 hypothesen waarin een onderhandse akte kan worden erkend als zijnde van een bepaalde datum. Zo hebben onderhandse akten ten aanzien van derden slechts een datum vanaf de dag waarop zij zijn geregistreerd, vanaf de dag van het overlijden van de persoon of een van degenen die ze hebben ondertekend, of vanaf de dag waarop de inhoud ervan is vastgesteld in door ambtenaren opgestelde akten, zoals zegel- of inventarisatieverslagen. Dit ligt veraf van de tijd dat de Federale overheid als tegenbewijs een onrechtstreekse schenking toegaf die meestal niet geschreven hoefde te worden (een schenking door middel van een overdracht bijvoorbeeld)....

Het federale standpunt is uiteraard vatbaar voor kritiek. Net zo goed als het standpunt van Vlabel, dat de Raad van State zojuist heeft afgekeurd. De voorwaarde van een bepaalde -

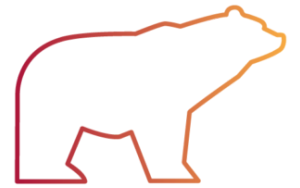
voorafgaande datum is immers niet opgenomen in de tekst van artikel 9 van het Wetboek der Successierechten. Als zodanig lijkt de nieuwe positie ons onwettig.

Dit is niet het enige punt waarop het nieuwe federale standpunt verrassend is. De administratie heeft het inderdaad nuttig geacht om in haar beslissing te bepalen op welk moment de koper in blote eigendom moet kunnen bewijzen dat hij over de nuttige middelen beschikt, en om dit moment in bepaalde hypothesen vast te stellen op de datum van het compromis (terwijl de methodologie voor het mobiliseren van de middelen soms nog onzeker is, op de datum van het compromis...). Ten slotte geeft de federale overheid niet aan op welke akten zij zich van toepassing wil verklaren (verwervingsakten gesloten na 12 juni 2018 of overlijden na die datum? gesplitste acquisitie- of gesplitste registratietransacties? enz.)

In het standpunt van de federale belastingadministratie, in het Waalse en het Brusselse Gewest, laat een voorafgaande schenking van fondsen, die door de koper in vruchtgebruik wordt verleend aan de koper in blote eigendom, toe de fictie vervat in artikel 9 van het Wetboek der successierechten te overwinnen, ongeacht of de schenking al dan niet geregistreerd is (en dus onderworpen is aan schenkingsrechten), maar op voorwaarde dat de schenking een bepaalde datum heeft, vóór de verwerving (en soms zelfs vóór het compromis).

We moeten nu hopen op een terugkeer naar een strikte toepassing van de wettekst door de federale overheid en een snelle rectificatie van het standpunt van 23 september 2019. In de tussentijd is het moeilijk te voorspellen wat de houding van de federale overheid in de toekomst zal zijn, wanneer het overlijden van een vruchtgebruiker die in het Waalse of het Brusselse Gewest woont, zich voordoet. Dit heeft tot gevolg dat er voor de erfgenamen een zekere mate van rechtsonzekerheid ontstaat... vooral in situaties waarin de schenking op een zeer verre datum in het verleden is gedaan. Deze belastingplichtigen zouden er goed aan doen om de fiscale risico's van de situatie waarin ze zich bevinden na te gaan...

DIVIDEND VAN FRANSE OORSPRONG: VERBOD OP DUBBELEBELASTING

Pascale HAUTFENNE

Zoals uitgelegd in een vorig artikel heeft het Hof van Cassatie op 16 juni 2017 beslist dat België, op grond van de voorrang van het internationaal recht op het nationaal recht, de QFIE (forfaitaire buitenlandse belastingkorting) tegen het tarief van 15% moet toepassen op dividenden van Franse oorsprong die worden uitgekeerd aan een Belgische inwoner, ondanks het verdwijnen van de QFIE uit het Belgisch nationaal recht, in overeenstemming met het tussen België en Frankrijk gesloten dubbelbelastingverdrag.

De Belgische belastingadministratie had aangegeven niet te buigen voor dit arrest (dat intussen in een andere zaak door het Hof van Beroep in Brussel werd gevolgd in een arrest van september 2018).

Naar aanleiding van het arrest van het Hof van Cassatie van 2017 werd de zaak doorverwezen naar het Hof van Beroep te Antwerpen. Deze laatste heeft zojuist bevestigd dat het Belgisch-Franse dubbelbelastingverdrag, op grond van het algemene rechtsbeginsel van de voorrang van het internationaal recht boven het nationaal recht, voorrang heeft op de bepalingen van het nationaal recht.

Dubbele belasting moet, in overeenstemming met het preventieve Verdrag, worden voorkomen door de toekenning van een "forfaitair buitenlands belastingquotum" (QFIE), waarvan het tarief niet minder dan 15% mag bedragen:

de Belgische administratie moet de ingehouden bronbelasting verrekenen met de Belgische roerende voorheffing, waardoor dubbele belastingheffing wordt vermeden.

Er zij aan herinnerd dat, hoewel de wet van 1988 het forfaitaire buitenlandse belastingtarief voor particuliere beleggers heeft afgeschaft, deze afschaffing in strijd is met het tussen België en Frankrijk gesloten dubbelbelastingverdrag, dat Belgische ingezetenen die dividenden uit Franse bron hebben ontvangen en die in Frankrijk aan de bronbelasting zijn onderworpen, toestaat de in België verschuldigde belasting te verminderen met een forfaitair buitenlands belastingtarief onder de door de Belgische wetgeving vastgestelde voorwaarden, zonder dat dit tarief minder dan 15% van het nettobedrag van het dividend mag bedragen. Het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigt dat België dus een minimale forfaitaire buitenlandse belasting moet heffen (15%, dit tarief is voorzien in het preventief Verdrag) en dat de Belgische fiscus zich niet kan beroepen op de interne Belgische regels die deze vermindering aan bijkomende voorwaarden onderwerpen.

Meer dan ooit wordt de Franse aandeelhouders aangeraden een beroep te doen op basis van deze jurisprudentie, die is bevestigd, om de terugbetaling te verkrijgen van de Belgische belasting die in strijd met het dubbelbelastingverdrag is geheven..

EEN LEVENSVZERKERING ALS SCHENKING: HOE EFFECTIEF IS HET AFHANKELIJK VAN DE REGIO?

Jonathan CHAZKAL

Het is gebruikelijk dat ouders een levenslange spaar- of beleggingsverzekering afsluiten onder "tak 21" of "tak 23".

In plaats van de polis op te geven en een geldbedrag aan hun kind(eren) te geven, geven sommige ouders er de voorkeur aan om op een later tijdstip, met de ondertekening van een dergelijk contract, over te gaan tot de schenking van de levensverzekering zelf, als gevolg van een overdracht aan het (de) kind(eren) - begiftigde(n) van alle rechten van de verzekeringnemer. Het is in dit verband nuttig te preciseren dat, indien het voordeel van de overeenkomst op voorhand is aanvaard, de uitoefening van het recht van overdracht afhankelijk is van de toestemming van de begunstigde.

Een typisch voorbeeld van deze gangbare praktijk is de configuratie van een "AAB" waarbij ouder "A" de verzekeringnemer en het verzekerde hoofd is, terwijl kind "B" de begunstigde is in geval van overlijden. Als ouder "A" al zijn of haar rechten aan het kind overdraagt, wordt "B" de facto de nieuwe verzekeringnemer en wordt de "AAB"-configuratie omgezet in een "BAB"-configuratie.

Formeel gezien kan de overdracht van alle of een deel van de rechten die voortvloeien uit het verzekeringscontract alleen plaatsvinden door middel van een door de ouder-opdrachtgever, het kind-begiftigde en de verzekeraar ondertekende akte tot wijziging. Deze overdracht kan worden beschouwd als een indirecte schenking, voor zover de liberale bedoeling van de verzekeringnemer kan worden vastgesteld.

De meeste verzekeringsmaatschappijen eisen nu echter dat dit gebeurt door middel van een directe schenking, of het nu gaat om een Belgische of buitenlandse notariële akte.

Ouders die op deze manier te werk gaan, houden uiteraard rekening met het risico op toepassing van artikel 7 van het LWetboek der Successierechten of artikel 2.7.1.0.5 van het Vlaamse Wetboek der Belastingen in het Vlaamse Gewest, wat inhoudt dat de successierechten op het geschonken bedrag worden afgetrokken, in geval van overlijden van de schenker binnen 3 jaar na de genoemde schenking (binnenkort 4 jaar, in het Vlaamse Gewest).

De cruciale vraag is echter of op het moment van het latere overlijden van de ouderschenker, die tot dan toe het verzekerde hoofd van de polis is gebleven, de successierechten verschuldigd zullen zijn door het kind-begiftigde (verzekeringnemer), die ook de begunstigde van de verzekeringsuitkering is. Moet er in dit verband ook een onderscheid worden gemaakt naar gelang het feit of er al dan niet schenkingsrecht is betaald over de verzekerings-schenking op het moment van de schenking?

De belangrijkste bepaling in dit verband is artikel 8 van het Wetboek der Successierechten, dat voor het Vlaamse Gewest is opgenomen in artikel 2.7.1.0.6 van het Vlaamse Wetboek der Belastingen. Dit is bedoeld voor levensverzekeringscontracten die worden gesloten door een persoon die de fondsen daarin belegt, in eigen hoofde, maar die een of ander lid van zijn familie (of zelfs een derde partij) als begunstigde noemt.

De successierechten worden geheven op alles wat wordt geïnd van de nalatenschap van een inwoner van het Koninkrijk.

De bedragen die aan een verzekeringsmaatschappij worden betaald en die door de verzekeringsmaatschappij -

zullen worden gebruikt om de latere nakoming van haar contractuele verplichting tot betaling van een forfaitair bedrag aan een derde persoon (de begunstigde) te verzekeren, maken juridisch gezien geen deel meer uit van de nalatenschap van de overledene op de dag van zijn overlijden. Op basis van bovengenoemd algemeen beginsel mogen deze bedragen dus niet worden onderworpen aan successierechten op het moment van overlijden.

Artikel 8 van het Wetboek der Successierechten en artikel 2.7.1.0.6 van het Vlaams Belastingwetboek zijn uitzonderingen op deze regel, als een juridische fictie. Op grond van deze fictie wordt ervan uitgegaan dat bij de opening van de nalatenschap van de inschrijver (die de fondsen in het contract heeft belegd) die anders het "verzekerde hoofd" van het contract is, de bedragen die door de echtgeno(o)t(e), de kinderen of bepaalde derden in het kader van het levensverzekeringscontract (via het "beding voor derden" mechanisme), in hun hoedanigheid van begunstigten, worden verkregen, onderworpen zijn aan successierechten. De belasting wordt dan geheven over de waarde van het contract op de dag dat de boedel wordt geopend.

De fiscus heeft steeds geoordeeld dat de schenking van de onderliggende rechten verbonden aan de verzekeringspolis het mogelijk maakte om te voorkomen dat het verzekeringsvoordeel onderworpen zou zijn aan successierechten op de datum van het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer, tenzij de schenking binnen de drie jaar gebeurde (vroeger) voor het overlijden van de genoemde ontvanger.

In een ongepubliceerde brief van 9 april 2013 heeft de (federale) fiscus geoordeeld dat er in dit geval geen successierechten verschuldigd waren, omdat na de overdracht van de rechten van de verzekeringnemer aan de begunstigde de oorspronkelijke bepaling voor derden werd omgezet in een "bepaling voor zichzelf".

"Dit sluit de toepassing van artikel 8 van het Wetboek der Successierechten uit. De praktijk van het schenken van de rechten die voortvloeien uit. De praktijk -

van het schenken van de rechten die voortvloeien uit het verzekeringscontract, wanneer dit eenmaal is afgesloten, wordt in het noorden en het zuiden van het land echter niet meer op dezelfde manier gewaardeerd.

Sinds een beslissing van 12 oktober 2015 heeft Vlabel, de Vlaamse Belastingdienst, het standpunt van de Federale Belastingdienst omgekeerd door te beslissen dat de schenking van verzekeringen, ook al is ze onderworpen aan de Vlaamse schenkingsrechten, ongeschikt is om de Vlaamse successierechten te ontwijken. Het Vlabel past artikel 2.7.1.0.6 van het Vlaams Belastingwetboek toe (d.w.z. de tegenhanger van artikel 8 van het Wetboek der Successierechten, van toepassing op het Waals en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest). Dit standpunt werd herhaald op 30 november 2015, 13 juni 2016 en 14 november 2016.

Volgens het oorspronkelijke standpunt van Vlabel blijft het kind-begiftigde aansprakelijk voor de successierechten op de volledige verzekeringsuitkering die hem wordt toegekend bij het overlijden van de ouder-schenker, de oorspronkelijke verzekeringnemer en het verzekerde hoofd van de polis, zelfs als de schenkingsrechten op de verzekeringsschenking zijn betaald.

Dit standpunt is in de praktijk scherp bekritiseerd. Niet alleen omdat het een totale ommekeer teweegbracht in de fiscale behandeling die tot nu toe werd toegepast op de schenking van verzekeringen, maar ook met een zekere "terugwerkende kracht" omdat deze nieuwe positie van toepassing was op erfopvolgingen die op of na 1 maart 2016 werden geopend en dus op schenkingen die vóór de inwerkingtreding van de richtlijn werden gedaan. Maar ook omdat deze positie waarschijnlijk zal leiden tot effectieve economische dubbele belastingheffing, ervan uitgaande dat de voorafgaande schenking van de rechten van de ontvanger is onderworpen aan schenkingsrecht (zelfs - tegen het verlaagde tarief).

Op basis van deze vaststelling heeft de Union des Entreprises d'Assurances Assuralia beroep aangetekend bij het Grondwettelijk Hof met het oog op de nietigverklaring van het standpunt -

van Vlabe. Helaas werd dit beroep verworpen in een uitspraak van 28 februari 2019.

Het Vlaamse Gewest lijkt echter gevoelig te zijn geweest voor een van de kritiekpunten van zijn belastingdienst, die op 23 december 2016 bij decreet werd vastgelegd. Met dit decreet bevestigt de Vlaamse wetgever het principe dat de schenking van de rechten die ten grondslag liggen aan de levensverzekeringsovereenkomst ongeschikt is om de toepassing van de successierechten bij het overlijden van de verzekeringnemer nietig te maken. Het decreet bepaalt echter dat na de registratie van de verzekeringsschenking de belastbare basis voor de successierechten niet meer gelijk zal zijn aan het volledige door de begunstigde ontvangen verzekeringsvoordeel, maar aan hetzelfde bedrag, waarvan het bedrag dat als belastbare basis diende voor de inning van de schenkingsrechten zal moeten worden afgetrokken. Het Vlaamse decreet van 23 december 2016 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 30 december 2016 en trad in werking op 9 januari 2017.

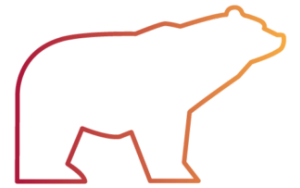
Volgens het huidige standpunt van Vlabe blijft het kind-begiftigde aansprakelijk voor de successierechten op het verzekeringsvoordeel dat hem/haar wordt toegekend bij het overlijden van de ouder-schenker, de oorspronkelijke verzekeringnemer en het verzekerde hoofd van de polis, ook al zijn de schenkingsrechten op de verzekeringsschenking betaald. Indien de schenking echter aan schenkingsrecht is onderworpen, is bepaald dat het kapitaal (-overlijden) dat bij het overlijden van de ouder-schenker aan successierechten zal worden onderworpen, eerst moet worden verminderd met de basis waarop de schenkingsrechten reeds werden geheven bij de registratie van de verzekeringsschenking. Indien de verzekeringsschenking daarentegen niet onderworpen was aan schenkingsrecht, blijft de begunstigde van het kind erfbelasting verschuldigd over het volledige toegekende verzekeringsvoordeel. Nog voor de Vlaamse regering haar ontwerpdecreet indiende had Vlabe een aantal wegen voorgesteld om elke vorm van dubbele belastingheffing te vermijden. Deze omvatten de overhandiging van de polis

door het kind-begiftigde vóór het overlijden van de verzekerde, de aanwijzing door het kind-begiftigde, onmiddellijk na de schenking, van een andere persoon als begunstigde van de polis (zodat de opzet van de polis als geheel niet wordt beïnvloed door dubbele belastingheffing), en de aanwijzing van het kind-begiftigde als begunstigde van de polis (zodat de "BAB" in ons voorbeeld wordt omgezet in een "BAC" configuratie). Het is echter raadzaam om voorzichtig te blijven met deze "oplossingen" en elk individueel geval te onderzoeken in het licht van de eigen omstandigheden en de door Vlabe ontwikkelde criteria om in bepaalde gevallen vast te stellen of er sprake is van "fiscaal misbruik". Bovendien zal het nuttig zijn om elke oplossing te kwantificeren voordat deze wordt geïmplementeerd.

De Federale Dienst Voorafgaande Beslissingen, die bevoegd blijft voor Wallonië en Brussel, heeft van zijn kant in een beslissing van 6 juli 2017 bevestigd dat de schenking van de verzekering de bepaling voor een derde (belastbaar voor de successierechten, bij het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer) definitief verandert. Bovendien is er een specifieke bepaling voor het "verzekerd hoofd" (vrijgesteld, in dezelfde omstandigheden). Dit standpunt werd herbevestigd op 5 juni 2018.

Een voorafgaande uitspraak heeft geen algemene strekking. Het is alleen bindend voor de belastingdienst in het kader van de betrokken zaak. De beroepsbeoefenaars baseren zich echter op deze beslissingen, die in 2017 en 2018 werden genomen, om aan te tonen dat de schenking van de onderliggende rechten die aan de verzekeringspolis verbonden zijn, bij de huidige stand van de Waalse en Brusselse wetgeving, het mogelijk maakt om te voorkomen dat het verzekeringsvoordeel onderworpen wordt aan successierechten op de dag van het overlijden van de oorspronkelijke verzekeringnemer. "Het blijft in een dergelijk geval ook verstandig om elk afzonderlijk geval in het licht van de eigen omstandigheden te onderzoeken en na te gaan of er bijzondere voorzorgsmaatregelen kunnen worden genomen om de transactie veilig te stellen". Indien de schenking niet wordt geregistreerd, moet men ook rekening houden met het risico dat voortvloeit uit de mogelijke toepassing van artikel 7 van het Wetboek der Successierechten, wat leidt tot de afboeking van de successierechten in geval van overlijden van de schenker binnen 3 jaar na de schenking.

DE RECHTSSTAAT IS NIET (OP STERVEN NA DOOD).

Martin VAN BEIRS

In deze tijden van proliferatie van antimisbruikbepalingen en andere subjectiviteitsgerichte mechanismen kunnen we de uitspraak van het Hof van Cassatie van 2 januari alleen maar toejuichen in een zaak waarin een modeontwerper tegenover de fiscus staat.

De belastingbetaler was de eigenaar van een handelsmerk dat zij in licentie had gegeven aan bedrijf A, waarvan zij de beheerder was. Onderneming A beëindigde het mandaat van de belastingplichtige en sloot op dezelfde dag een dienstverleningsovereenkomst met onderneming B, waarvan de belastingplichtige de oprichter en beheerder was. Het verlenen van diensten ten behoeve van -

de werkzaamheden van bedrijf A, uitgevoerd door de belastingplichtige in haar hoedanigheid van manager van bedrijf B, bestonden uit het meewerken aan de realisatie van de nieuwe collecties van bedrijf A en het begeleiden van het nieuwe team van ontwerpers van dit laatste.

De administratie heeft terecht geoordeeld dat de vergoeding die de belastingplichtige van vennootschap B ontvangt, een vergoeding is van een bestuurder van een vennootschap in de zin van artikel 32 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen (WIB). De belastingbetaler was in feite de manager van dit bedrijf.

Maar de administratie ging verder en besliste dat, op grond van het "aantrekkingsprincipe" van artikel 37 van het WIB, de door vennootschap A aan de belastingplichtige betaalde licentierechten ook beroepsinkomsten van de belastingplichtige als bedrijfsleider vormden, en geen inkomsten uit roerende goederen in de zin van artikel 17, § 1, 5°, van het WIB, die afzonderlijk belastbaar zijn tegen het tarief van 15%.

Ter herinnering, artikel 37 van het WIB bepaalt dat "inkomsten uit onroerende goederen, kapitaal en roerende goederen worden beschouwd als beroepsinkomsten wanneer deze activa worden gebruikt voor de uitoefening van de beroepsactiviteit van de begunstigde van de genoemde inkomsten".

Tegen alle verwachtingen in aanvaardde het Hof van Beroep te Antwerpen de redenering van de fiscus..

Het Hof van Cassatie, dat het beroep van de belastingplichtige tegen dit arrest heeft behandeld, heeft besloten dat, aangezien zij in deze zaak geen simulatie hebben gemaakt (waardoor de schijnbare handeling ten gunste van de werkelijke handeling kon worden vernietigd), de beroepsrechters niet, zonder de rechtspersoonlijkheid van vennootschap B te negeren, kunnen beslissen dat de belastingplichtige moet worden beschouwd als een bezoldigde bedrijfsleider van vennootschap A, terwijl zij tegelijkertijd het bestaan van de dienstverleningsovereenkomst tussen de twee vennootschappen A en B hebben vastgesteld.

Gelukkig stelt het Hof van Cassatie vast dat, ook al wijkt de administratie steeds meer af van de strikte toepassing van de rechtsregels, zij niet aarzelt om dergelijke afwijkingen te bestraffen met arresten, die ongetwijfeld te zeldzaam zijn, maar uiterst heilzaam.

BUITENLANDSE LEVENSVZERZEKERING: GEEN BOETE IN GEVAL VAN AANGIFTE NA ONTDEKKING!

Séverine SEGIER

Twee personen die in Frankrijk wonen, erven het landgoed van hun tante, die in het Waalse Gewest woonde. Enkele maanden na het verstrijken van de termijn voor het indienen van de successie-aangifte ontdekten zij na hun terugkeer in Frankrijk een visitekaartje van een werknemer van de Banque Internationale de Luxembourg in een doos die aan hun tante toebehoorde, en zij informeerden onmiddellijk de notaris, die belast was met de vereffening van de nalatenschap. De notaris heeft de nodige inlichtingen ingewonnen en nadat hij het bestaan van een Luxemburgse levensverzekering had ontdekt, heeft hij in februari 2015, d.w.z. 4 maanden na de ontdekking, spontaan een aanvullende verklaring afgelegd.

De fiscus legde echter een boete op, die door de erfgenamen voor de rechter werd aangevochten.

Het Hof van Beroep van Luik heeft in een arrest van 25 januari 2019 (RG 2017/RG/119) gepreciseerd dat een administratieve inbreuk nooit louter materieel is, in die zin dat er geen enkel moreel element voor nodig is.

Het moet een fout zijn, of in ieder geval een verzuim, zelfs door onachtzaamheid.

Dit vloeit voort uit het gebruik van de term 'verzuim', wat opzet impliceert: om nog maar te zwijgen van iets dat men geacht wordt te vermelden, door vergetelheid of nalatigheid. Het Hof beroept zich ook op artikel 131 C.Succ., dat bepaalt dat partijen zonder kwade trouw worden vrijgesteld van de verschuldigde boetes als zij bewijzen dat zij geen schuld of nalatigheid hebben begaan.

In dit geval konden zowel de erfgenamen als de notaris aantonen dat zij na de ontdekking van de buitenlandse levensverzekering ijverig hadden gehandeld en dat zij in samenwerking met de bank hadden gehandeld om snel de nodige informatie en documenten te verkrijgen.

De erfgenamen hebben niet 'verzaakt' (d.w.z. : door schuld of nalatigheid) aan de activa in de eerste verklaring, en het Hof van Beroep heeft daarom de beperking van de betwiste geldboete nietig verklaard.

BUITENLANDSE BANKREKENING: GEEN BOETE IN GEVAL VAN EEN AANGIFTE NA ONTDEKKING!

Séverine SEGIER

Twee mensen erven van hun broer. Zij dienen een verklaring van erfrecht in op 30 september 2011. Ongeveer vier jaar later, meer bepaald begin 2015, werden ze via een Luxemburgse bank op de hoogte gebracht van het bestaan van buitenlandse activa, wat hen ertoe bracht een bijkomende aangifte te doen bij de Vlaamse fiscus voor deze buitenlandse bankactiva.

Tegelijk met de aanvullende successierechten, die logischerwijs werden toegepast, werd een belastingverhoging van 20% opgelegd.

De erfgenamen betwisten deze belastingverhoging voor de rechtbank. De fiscus was van oordeel dat de niet-aangifte neerkomt op een "verzuim" om de vordering aan te geven, waardoor een geldboete als bedoeld in artikel 3.18.0.7 van het Vlaams Belastingwetboek verschuldigd was.

In de klachtenprocedure heeft de fiscus geen kwijtschelding of vermindering van de belastingverhoging toegekend, aangezien de eisers niet hadden aangetoond dat zij geen enkele fout hadden begaan (het Vlaamse gewestelijke recht verschilt op dit punt enigszins van zijn Brusselse en Waalse tegenhangers): in Vlaanderen moet de belastingplichtige in positieve zin aantonen dat hij geen fout heeft begaan).

Het Gerecht van eerste aanleg van Gent heeft in een arrest van 18 september 2019 (RG nr. 17/4122/A en 17/4126/A) geweigerd om in te stemmen met het standpunt van de belastingdienst.

Het niet aangeven van bepaalde goederen van de nalatenschap, waarvan de rechter heeft vastgesteld dat het bewezen is dat de erfgenamen niet op de hoogte waren op het moment van het indienen van de verklaring van erfrecht, kan worden beschouwd als een situatie van overmacht, die de erfgenamen dus "vrijwaart" van dit verzuim van aangifte (overmacht is een reden voor vrijstelling van aansprakelijkheid voor schuld).

Het Hof oordeelde dat uit de feiten bleek dat de erfgenamen niet op de hoogte waren van het bestaan van deze vermogensbestanddelen en dat de verzoekers hadden aangetoond dat zij geen enkele fout hadden begaan gezien het bestaan van overmacht. Zij concludeerde dat de kwijtschelding van de belastingverhoging kon worden toegekend.

Voorts stelt het Hof vast dat uit geen enkel element van de zaak blijkt dat de erfgenamen enige houding hebben aangenomen of op enigerlei wijze hebben gehandeld om zich aan de betaling van de rechten te onttrekken of zelfs om de betaling uit te stellen; zodra zij kennis kregen van de buitenlandse tegoeden, hebben zij ijverig gehandeld.

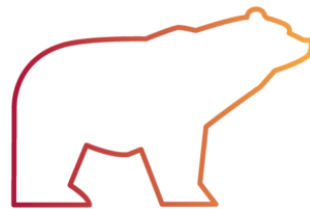
Kort samengevat: niet-aangifte, als deze te goeder trouw en buiten de wil van de erfgenamen wordt gedaan, en als deze zo snel als praktisch mogelijk is wordt verholpen, is geen omstandigheid die een verhoging van de successierechten rechtvaardigt. Toegegeven, het is noodzakelijk om naar de rechter te gaan om de afwezigheid van schuld te laten erkennen en dus de mogelijkheid om deze vaak kostbare verhogingen te annuleren, maar het is de moeite waard omdat de jurisprudentie gunstig is in gevallen waarin de erfgenamen werkelijk te goeder trouw zijn.

Een reden te meer om zich niet noodzakelijkerwijs halsoverkop en zonder na te denken in een nog duurdere fiscale regularisatieprocedure (DLU) te storten.

LESS TAXES, LEGALLY

TWENTY FIVE YEARS OF EXPERTISE

AFSCHRIFT
AVOCATS

AFSCHRIFT MAAKT NIEUWE

BEZOEK ONS OP

WWW.AFSCHRIFT.COM

Brussel

Louiselaan 208
B- 1050 Bruxelles
BELGIQUE
T +32 2 646 46 36
F +32 2 644 38 00

Antwerpen

Quellinstraat 49
B- 2018 Anvers
BELGIQUE
T +32 3 204 19 80
F +32 3 644 38 00

Luxembourg

8, rue Mil neuf cents
L-2157 Luxembourg
LUXEMBOURG
T +352 26 84 54 16
F +352 26 84 54 17

Madrid

Monte Esquinza, 36,2 c
E-28010 MADRID
ESPAGNE
T +34 64 752 53 94
F +34 91 829 89 33

Genève

Place Cornavin 7
CH -1201 Genève
SUISSE
T +41 22 593 48 30

Fribourg

Rue de Lausanne 29
Case postale 280
CH-1701 Fribourg
(Genève)
SUISSE
T +41 79 544 80 78

BrTel Aviv

Moshe Aviv Tower, 33rd
Floor
7 Jabotinsky St.
Ramat gan 52520
ISRAËL
T +972 3 542 01 00
F +972 3 542 01 01

Hong-Kong

M.C.A. LAI
Dominion Centre 504-505
43-59 Queen's Road East
Wan Chai Hong Kong
CHINE
T +852 25 20 07 78
F +852 25 20 07 23

IDEFISC

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCHRIFT**

In samenwerking met
Pascale HAUTFENNE
hoofredacteur en

Chloé BINNEMANS
Jonathan CHAZKAL
Mélanie DAUBE
Pascale HAUTFENNE
Angélique PUGLISI
Séverine SEGIER
Martin VAN BEIRS
Dorian VANDENSTEEN

Verantwoordelijke uitgever

Thierry AFSCHRIFT
Lensstraat, 13
1000 Brussel

Internet

www.idefisc.be

Volgend nummer

Juni 2020

Wil u IDEFISC per mail
ontvangen, stuur dan,
uw e-mail adres naar
info@idefisc.be

De door Idefisc gepubliceerde informatie
is louter informatief. Het betreft geen
juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse
tekst wenst te ontvangen,
kan u een e-mail sturen aan
info@idefisc.be. Wij passen onze databank
vervolgens in die zin aan.

Deign by